

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola LVI. Leonis Papae I. Ad Ivlianvm Episcopvm Coensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

EPISTOLA LVI.
LEONIS PAPÆ I.
AD IULIANVM EPISCOPVM COENSEM.

Conqueritur in Aetii locum Andream hæreticorum consortio pollutum fuisse suffectum. In Anatolio fidei feruorem desiderat: cupit se fieri certiolem de tumultu a monachis in Palæstina excitato, de Antiochenæ ecclesiæ statu, & de sua ad Flavianum epistola: demum vt Calchedonensis Concilii acta fideliter in Latinum verti, & ad se perferri curet.

Leo episcopus Romæ, Iuliano episcopo Coenfi.

AGNOSCI in dilectionis tuæ literis fraternæ caritatis affectum: quod de multis malis, quæ multâ & sæua pertulimus, pio nobiscum dolore compateris. Sed vtinam hæc, quæ perpeti nos Dominus aut permisit aut voluit, ad correctionem proficiant multorum, & vt desinant aduerfitates, finiantur offensæ. Quod vtrumque de magna erit misericordia Dei, si & flagella remoueat, & ad se suorum corda conuertat. Sicut autem fraternitatem tuam ea quæ apud nos fuit contristauit hostilitas, ita me anxium facit, quod in Constantinopolitana ecclesia (quantum tuæ indicant literæ) hæreticorum infidiæ non quiescunt: & quæsitis occasionibus, hi qui catholicæ fidei defensores fuere, vexantur. Nam dum Aetius ab officio archidiaconatus per speciem prouectionis amouetur, & in locum eius Andreas, qui ob hæreticorum societatem fuerat abiectus, assumitur, dum beatæ memoriæ Flauiani accusatoribus honor redditur, & piissimi confessoris participes aut discipuli conteruntur, nimis aperte, quid episcopo ecclesiæ ipsius placeat, demonstratur. In quem pro causæ merito differo commoueri, & quid ipse mecum cum suis epistolis agat, quas missurum eum filius noster Aetius indicauit, expecto, dans locum voluntariæ emendationi, qua dolorem meum cupio mitigari. Clementissimo tamen principi & piissimæ Augustæ de his, quæ ad custodiam pacis ecclesiasticæ pertinent, scripsi: quod deuotione suâ fidei prouisuros esse non dubito, ne contra gloriam

Anno Christi 455. qui fuit annus pontificatus S. Leonis 14. fuit scripta hæc epistola, similiter & sequentes.

Concil. Tom. 7.

Q ij

operis ipsorum, damnata hæresis queat pullulare.

Studeat ergo dilectio tua, frater carissime, piam & necessariam curam solitudini apostolicæ sedis impendere, quæ tibi apud se nutrito catholicam, contra Nestorianos & Eutychnianos hæreticos, actionem materno iure commendat, ut diuino fultus auxilio, speculari de Constantinopolitanæ vrbis opportunitate non desinas, ut prædictorum dogmatum impius nunquam turbo confurgat. Et quia tanta est gloriosorum principum clementia, ut confidenter eis possis, quæ sunt insinuanda, suggerere, pietate ipsorum ad vtilitatem ecclesiæ vniuersalis vtaris. Consulente autem dilectione tua de his in quibus putaueris ambigendum, non deerit relationibus tuis meæ responsionis instructio, ut sequestrata eorum actione, causæ quæ in quibuscumque ecclesiis præsulorum suorum debent cognitione firmari, hac speciali cura, vice mea functus vtaris, ne hæresis Nestoriana vel Eutychniana in aliqua parte reuirefcat: quia in episcopo Constantinopolitano catholicus vigor non est, nec multum aut pro sacramento salutis humanæ, aut pro sua est æstimatione sollicitus, cum si quid illi inesset spiritualis industriæ, ita & a quibus ordinatus sit, & cui viro successerit, cogitare deberet; ut magis beatum Flavianum, quam sui honoris sequeretur auctores. Et ideo cum piissimi principes secundum obsecrationes meas dignati fuerint fratrem Anatolium de his, quæ merito in querelam veniunt, increpare; videat caritas tua diligentia sua, ut vniuersa scandala, adhibita plenissima correctione, refecentur, & a filii nostri Aetii cesset iniuriis. Nam apud catholicum episcopum, etiamsi erat vtcumque decus sacerdotale, sacerdoti archidiaconus propter fidei reuerentiam debuit præmitti potius quam locum catholici nequissimus hæreticus obtineret. Cum itaque quæ sequantur, agnouero, tunc manifestius, quid agi oporteat, æstimabo. Nam interim, dolore cohibito, malui indulgere patientiæ, ut locus esset veniæ.

De Palæstinis vero monachis, qui iam pridem in tumultu dissensionis esse dicuntur, quo adhuc animo moueantur ignoro. Neque cuiusquam sermone mihi patefactum est, quas causas videantur ante factæ præferre dif-

cordiæ, vtrum scilicet Eutychianæ peruersitati tali furore famulentur, an implicabiliter doleant episcopum suum in hanc impietatem posse traduci, quæ contra ipsorum locorum sanctorum testimonia, quibus totus mundus instruitur, ab incarnationis dominicæ veritate desciverit, & quod in aliis per indulgentiam curare placuit, in illo putent non esse veniale. Vnde cupio me super his plenius edoceri, vt etiam talium correctioni congrue studeatur: quia aliud est contra fidem impie armari, aliud in errorem quempiã detineri. Chartas etiam, quas Actius presbyter ante indicauit esse directas, & breuiariũ fidei, quod te misisse significas, necdum ad me noueris peruenisse. Vnde, si expeditior occasio se præbuerit per latores, libeter habeo, vt si qua est, quæ utilis videatur, quamprimum ad me mittatur instructio. De Ægyptiis monachis quam quieti, aut cuius sint fidei, scire desidero, & de Alexandrinæ ecclesiæ pace quid ad vos veris nuntiis perferatur, ad cuius episcopum vel ordinatores ipsius, seu clericos, quod * alias scripta direxerim, missis exemplaribus scire te volui. Ad clementissimum quoque principem, & ad religiosissimam Augustam quis nunc meus sermo sit, missa exemplaria docebunt. Vtrum autem epistola mea, quam de incarnationis dominicæ fide, incolumi adhuc sanctæ memoriæ Flauiano, ad dilectionem tuam per Basilium diaconem miseram, fraternitati tuæ tradita sit, scire desidero: quoniam suspectum habeo, quod de eius textu nullum vnquam iudicium reddidisti gestorum synodaliũ, quæ omnibus diebus Concilii in Calchedonensi ciuitate confecta sunt, parum clara propter linguæ diuersitatem, apud nos habetur instructio. Et ideo fraternitati tuæ specialiter iniungo, vt in vnum codicem vniuersa facias congregari, in Latinum sermonem absolutissima interpretatione translata, vt in nulla parte actionum dubitare possimus, neque vllõ modo esse possit ambiguum quod ad plenam intelligentiam te fuerit studente perductum. Data quinto Idus Martii, Opilione viro clarissimo consule.

Q iij